

[Egon Jensen.]

til indtægtens størrelse og størst for de største indtægter; det er også positivt, at ordningen er holdt uden for skattebilletten.

Når vi alligevel ikke kan medvirke, skyldes det ikke mindst, at finansministeren over for udvalget har erklæret — sådan må vi i hvert fald forstå det — at det ikke er muligt at finde en ordning, der sikrer, at man præmierer nyopsparing; men i stedet foreslår man altså alligevel en opsparingspræmiering; der på lykke og fromme uddeler statsgaver til dem, der vil finde på at flytte et beløb fra en sparekassebog til en anden eller eventuelt deponere en obligationsbeholdning, som man i øvrigt ikke havde tænkt sig at realisere; eller det allerværste: man kan låne penge og binde disse og så uden videre indkassere fra 175-315 kr. uden nogen som helst risiko for hverken låner eller bank. Selv om det måske ikke rigtig er nået ind til finansministeriet, så er det en kendsgerning, at visse banker annoncerede med: hvis De mangler penge til kapitalbinding, så tal med os. Det giver i hvert fald ikke én eneste krone mere i opsparing.

Der er kommet mange interessante ting frem under udvalgsarbejdet, bl. a. at hvis man binder sine penge i ét år på uopsigelig-
 lighed, så får man $6\frac{3}{4}$ plus 1 pct. i spare-
 rente eller i alt $7\frac{3}{4}$ pct., men hvis man
 binder pengene i 5 år, altså under den
 ordning, som er foreslået, får man $6\frac{3}{4}$ pct.
 og nul pct. i sparerente. Altså, når man
 binder pengene i 5 år, får man en lavere
 rente, end hvis man bare binder dem i
 ét år. Det må vel fra bankernes side være
 ud fra den betragtning, at når staten beta-
 ler 20 pct. af opsparingsbeløbet; ja, så
 kan man meget passende dér spare den ene
 procent, som banken ellers skulle betale.
 Men megen logik er der i hvert fald ikke
 i dette. Jeg er godt nok klar over, at mono-
 poltilsynet i øjeblikket er ved at under-
 søge spørgsmålet om højeste indlånsrente
 — en undersøgelse, som vi selvfølgelig ikke
 kan kende resultatet af; men situationen
 er sådan i dag, og det animerer jo ikke lige-
 frem til at følge den ordning, som regeringen
 ønsker.

Man har fra initiativtagernes side talt
 meget om, at gennem denne lov ville der
 blive tale om en nyopsparing. Har finans-

ministeren nogen tal, der viser, hvordan
 stigningen i indlån procentvis har været i
 1967 eller bare i første kvartal i år i for-
 hold til sidste år, hvor kapitalbindingen jo
 eksisterede? Er der tale om nogen reel ned-
 gang i disse to perioder i forhold til den fore-
 gående periode? Af finansministerens svar
 på mit spørgsmål angående den private op-
 sparing i 1966 fremgår det, at der har været
 tale om en nedgang i den private opsparing i
 forhold til 1965, til trods for at der i 1966
 ikke var tale om noget rødt kabinet, der
 kunne ødelægge det økonomiske klima, og
 til trods for at der var muligheder for alle
 mulige slags bindinger, altså også obliga-
 tionsbindinger. Det taler i hvert fald ikke
 om en positiv virkning på opsparingen
 af kapitalbindingsordningen, så det er nok
 sådan, som nationalbankdirektøren i en tid-
 ligere udtalelse antydede: at man ikke
 kunne vide det, men at der måske var
 tale om, at det var gået ud over andre
 pengeplaceringer.

Det var egentlig interessant at lytte til
 fjernsynets omtale af dette opsparingsfor-
 slag forleden, og man skal høre meget,
 som man siger. Speakeren i fjernsynet
 sagde, at ordningen havde social karakter;
 idet de største indtægter ikke var med i
 ordningen. Ja, det drejer sig om ca. 3 pct.
 af skatteyderne, der er udenfor; det vil
 altså sige, at ca. 97 pct. er indenfor, og
 det vil igen sige, at man kalder det socialt,
 at de, der betaler en statskat på 15.000
 kr. eller med andre ord har en skattepligtig
 indkomst på omkring 60.000 kr., er med i
 ordningen. Ja, så er næsten al lovgivning
 social. Hvis man så skal tale om det mod-
 sætningsvise, nemlig det asociale, så må
 det gælde dem, der er henvist til at spille
 rollen som dem, der betaler, fordi de ikke
 har råd til at binde et beløb.

Det er hævdet, at det ikke vil være særlig
 heldigt, at skatteyderen som kontrol skal
 vise sin skattebillet for at kunne få del i
 ordningen; og i stedet er finansministeren
 inde på, at der skal underskrives tro og
 love-erklæringer. Nu er der nogle mennesker,
 der kalder sådanne erklæringer for lykke
 og fromme-erklæringer, og det vil for mig
 at se sige, at man faktisk ikke har nogen
 kontrol med disse bindinger. Det må være
 rigtigere, at man skal vise skattebilletten.
 Pengeinstitutter har jo også tavshedspligt,